

Patxi Zubizarreta - Elena Odriozola

12. Turbulentzia artean

HEGAZKINA TURBULENTZIA ARTEAN sartzen denean bezalaxe sentitzen ziren denak kanpamenduan, kasik hasieratik bilinboloka, estropezuka ibili izan bailiran.

Lapurretaren albisteak desagerketak sortutako giro txarra are gehiago zapuztu zuen, eta han inortxok ere ez zekien kanpamendua bertan behera geratu, eta etxera itzuli beharko zuten, edota amaitu arte iraun ahal izango zuten. Egia da begiraleak irribarre egiten saiatzen zirela, baina hori bezain egia da ezin zutela beren egonezina ezkutatu. Eta Abarkas jolas batzuk antolatzen saiatu zen arren, gazteek ez zioten kasu handiegirik egin.

Bazkalostean, ostera, zer edo zer egin beharra zegoela eta, igerilekura joatea erabaki zuten. Hala ere, denen gogoan zegoen Gerezieta sartu-irten bat egitea, denen gogoan zegoen banketxe lapurtua gertutik ikustea. Eta banketxea, ikusi, ikusi zuten, baina baita polizia eta, bereziki, kazetari mordoa ere.

—Gizon bakarra izan da, beltzarana, eta pistolari eusten zion esku-kotatz batean atzazala more baino moreagoa zuen —ari zen kamauren aurrean banketxeko langilea—. Gutxienez 30 milioi ostu dizkigu.

Manexek amorrazioa hartu zuen une hartan. Hura bai altxor ederra, bereziki berak bizkar zorroan zeukan kutxa ziztrinaren aldean. Eta dirua gutxi balitz, Manexek berarentzat desio zuen ospea ere ostu zion lapurrak. Baina amorrazioa handiagotu egin zitzaion Manexi, zeren Irati eta Usoaren galderei zehatz-mehatz erantzun behar izan baitzien, zeren hain berea zuen bizkar zorroa erakustera behartu baitzuten. Eta bi neskak kutxa zabaldu zutenean baino gehiago harritu ziren han patinete tolesgarria, alarma bat, urre detektagailua edota gauez ikusteko betaurrekoak ikusi zituztenean.

—Kutxaren truke lortzen dugun diruarekin, munduari itzuli bat egitera joan gaitezke —amaitu zuen Iratik, baina orduan joan zena Usoa izan zen, nahiz eta hurbilago joan, eta igerilekuko komunean kukuturik, oroitzen, pentsatzen eta bere buruari sehaska kantuak abesten hasi zen.

Mutikoaren desagerketarekin argi baino argiago geratu zen norberaren bizitza goitik behera alda daitekeela une batetik bestera. Begiraleek ere gai horri heldu, eta sutondoan behin baino gehiagotan galdara hau egin izan zieten gazteei: «Zer egingo zenuke bizitzeko 24 ordu besterik geratzen ez zaizkizula jakingo bazenu?». Eta Usoa halakotetan isilean egoten bazen ere, berak ongitxo zekien Afrikara itzuliko litzatekeela, gurasoekin, Bixintxorekin, Iratiarekin ahal bazen, eta, une bakar batez bazen ere, haiekin bere jaioterria ikusi nahi lukeela, eta

amonak behin batez erakutsi zion leize-zuloa; etxekoak ere ikusiko litzuke, eta besarkatuko, baina... Bestalde, azken 24 orduak izaki, instant batez amaitzen den ilunabarra ikusiko luke. Markosekin. Tamala litzateke mundu honetatik musurik eman gabe joan behar izatea...

—Usoa! Olentzero etorri da...! Zatoz *ferafutro!* —entzun zuen ezustean, atearen bestaldetik.

Antza, bera komunean zegoen bitartean, Irati eta Manex igerilekuan ibili ziren eta, handik irtendakoan, Manexek ziraun bat topatu zuen bere zapatilan sartua (Usoa itzuli zenean, mutila zurbil baino zurbilago zegoen.) Eta hura ez zen kasualitatea, zeren Iratik bizarra mozteko makinatxo bat ikusi baitzuen bere lehorzapiaren erdi-erdian, berriro ere bibotea mozteko adierazten ziona. Balizko Olentzero hark Usoarentzat ere utzia zuen zerbait, «Agudo belztu nahi dutenentzako» eguzkitako krema bat...

—Boa sugea eta oiloa habia berean daudenean, beti ibiltzen dira zalapartan eta iskanbilan —oroitu, eta esan zuen Usoak ahopeka, baina Iratik (ezker eskuaz bibotearen aldean estaliz, zeren ez baitzen ausartu ere egiten bere ezpain gaineko ileak erakusten) eta Manexek ez zioten entzun ere egin: ordurako hiru mutil deabruak bistatu nahian zebiltzan, gutxienez begirada beldurgarri batez mendekua gertu zegoela adierazteko.

Igerilekutik kanpamendura itzuli ziren gero, eta afalostean begiraleek jakinarazi zieten, gurasoekin hitz egin ostean, kanpamenduak jarraitu egiten zuela, baldin eta handik gehiegi urruntzen ez baziren. Pozezko oihurik eta algararik gabe (han inortxok ere ez zekien oso ongi zer sentitzen zuen), Markosek gitarra atera zuen eta puska batean, ez oso gogotsu, kantuan aritu ziren.

**Sua amaitzean
hautsaren epelean
ilunaren arnasa
entzun isilean**

Kantu horrexekin erretiratu ziren denak dendetara. Usoa apur bat berandutu zen eta, dendara sartu aurretik, kanpamenduren hasieratik sarrerako habe nagusiaren puntan ipinia zuten patata

erdia ikusi zuen, izan ere, ustez, tximistak horrela uxatzen baitziren. Orduan Usoak pentsatu zuen kanpamendu hartan ekaitz asko, ekaitz arriskutsu asko jasan behar izan zutela, batez ere auskalo-nonze bilen mutil desagertuak. Gero, dendara sartu zenean Irati eta Manex lotan topatu zituen, baina berak pentsatzen jarraitu zuen, besteak beste egun hartan, asko jota, %10 zoriontsu izan zela. Baina Usoak artean ez zekien ez zuela batere lorik egingo, artean ez zekien laster, oso laster, deskubrimendu handiak egingo zituela eta berriro ere turbulentzia artean sartuko zela...

